

[Undervisningsministeren.]

sering. Hr. Knud Nielsen citerede, hvad jeg har skrevet for 4 år siden. Det vil jeg gerne stå ved stadig væk. Jeg skal vende tilbage til det og belyse det lidt nærmere på et senere punkt i det, jeg vil sige her, men blot lige sige, at det forekom mig, at hr. Knud Bro, i øvrigt også andre ordførere, men måske nok stærkest hr. Knud Bro, fremhævede, at demokratiseringen af uddannelse ikke bare er et spørgsmål om økonomi og et spørgsmål, som klares med en enkelt lov, altså i dette tilfælde loven om ungdommens uddannelsesfond. Det er et langt mere omfattende problem, et problem, der — skal man sige — knytter sig til vanskelighederne måske ved at gå fra ét uddannelsesmiljø over til et andet. Det hænger utvivlsomt sammen med, at vi stadig væk trods væsentlige forbedringer i de senere år har skel inden for vort uddannelsessystem, og jeg tror, hr. Knud Bro har ret, når han siger, at det i virkeligheden begynder helt nede i de yngste klasser i folkeskolen.

Jeg nævner dette, ikke fordi vi skal tage nogen stor debat om det på dette tidspunkt — det kan heller ikke klares — men fordi det skal fremhæves, at det ikke bare er et spørgsmål om stipendier og lån eller udelukkende stipendier, som nogle vil mene; det er også et spørgsmål om grundlæggende træk i helt andre forhold, som er berørt herved.

Til hr. Morten Lange skal jeg kun gøre en enkelt bemærkning eller et par enkelte bemærkninger. Hr. Morten Lange erindrede om, at daværende undervisningsminister Jørgen Jørgensen i 1961 gennemførte en firdobling af ungdommens uddannelsesfond, og hr. Morten Lange drog deraf den konsekvens, at man skulle tage en sådan firdobling i store spring, og det skulle gøres nu. Nu tror jeg, hr. Morten Lange er så meget matematiker og formentlig også så meget økonomisk realpolitiker, at han vil kunne se forskellen på en firdobling i 1961, fra 20 mill. kr. til, hvis jeg ikke husker galt, omkring 80 mill. kr., og en firdobling nu, hvor det ville betyde en stigning fra 250 mill. kr. til 1 milliard kroner på én gang. Jeg tvivler på, at hr. Morten Lange mener, at det kan lade sig gøre at foretage en firdobling på dette tidspunkt og i ét spring.

Må jeg i øvrigt sige til hr. Morten Lange i anledning af de bemærkninger, han fremsatte om von Eyben-udvalget og det arbejde, der er gjort dér, at jeg deler absolut ikke hans nedvurdering af det arbejde, som er gjort af udvalget. Der er gjort et fremragende stykke arbejde og lagt et udmærket materiale frem som grundlag for de reformer, der skal gennemføres i de kommende år, og den nedvurdering, som her fandt sted, måske ganske særligt af udvalgets formand, professor von Eyben, finder jeg ganske urimelig.

Til hr. Niels Jørgen Nielsen har jeg vist sagt det, der skal siges i forbindelse med brud-erklæringerne. Jeg skal ikke indlade mig på her at diskutere en enkelt studerendes forhold. Som jeg har sagt tidligere: er der kommet ting frem offentligt, som berettiger, at stipendienævnet tager en sag op på ny, går jeg ud fra, at den bliver taget op, og er der grundlag for at ændre en tidligere truffen afgørelse, går jeg ud fra, at den bliver ændret.

Men så vil jeg i øvrigt gerne gøre nogle mere principielle bemærkninger om det, som vi drøfter her i dag, og det, som vi vil komme til at drøfte mere i de kommende år.

Det er blevet sagt hyppigt i de sidste uger, at regeringen er ungdomsfjendsk. Før jeg går lidt nærmere ind på det, er der en almindelig betragtning, som jeg gerne vil fremhæve. Det er ikke regeringens opgave i særlig grad at varetage nogen enkelt gruppes synspunkter eller interesser; det er dens opgave at føre en samfundsbetonet politik, hvor der inden for givne økonomiske rammer tages et rimeligt hensyn til alle grupper. De, der taler højt og formår at vække opsigt omkring sig i TV og presse, har ikke derfor krav på særlig hensyntagen. Der er andre grupper end de uddannelsessøgende, der skal tages hensyn til. Jeg kunne nævne mange, som ikke har så stor bevågenhed som de uddannelsessøgende, f. eks. de evnesvage, nervepatienter, andre fåtallige grupper, som må leve under forhold, der kræver forbedringer. Og jeg gentager: det er ikke regeringens opgave at begunstige nogen gruppe.

Når det er sagt, vil jeg gerne belyse, hvordan det forholder sig med den påståede ungdomsfjendtlighed hos den nuværende regering. Vi står nu over for en udbygning